

Esipuhe

Kuluneena vuonna paikalliskirkkomme on viettänyt itsenäisyytensä 100-vuotisjuhlaa. Vuonna 1923 ekumeeniselta patriarkaatilta saamassamme tomoksessa todetaan kirkkomme papistoa ja maallikoita ohjattavan ”, jotta he voisivat tehdä paimenpalvelustaan ilolla eikä huokaillen”. Tämänvuotisen *Ortodoksian* numeron teemana on itsestään selvästi 100-vuotinen autonomia. Historiaamme muistellessamme katsomme toiveikkaana tulevaisuuteen. Juhlavuosi huipentui syyskuussa patriarkkamme Bartolomeoksen vierailuun, jonka yhteydessä vietetty juhraliturgia toi yhteen kirkkokansaa kaikkialta Suomesta.

Patriarkka Bartolomeos kehotti puheissaan Suomen ortodokseja vaalimaan avoimuuden, inklusiivisuuden ja nuoruuden henkeä. Avoimuus merkitsee evankeliumin julistamista elämällä sitä todeksi niiden tienviittojen mukaisesti, joita elävä, dynaaminen Traditio meille osoittaa. Inklusiivisuudella Hänen kaikkipyhytensä viittasi kaikkien ihmisten – sukupuoleen, rotuun, uskontoon ja kulttuuriin katsomatta – ja koko muun luomakunnan huomioon ottamiseen. Nuoruuden henki on ymmärrettävissä varsin konkreettisenä kehotuksena ottaa kirkkomme nuoret entistä vahvemmin osaksi seurakuntiamme ja myös päätöksentekoamme.

Kirkkomme satavuotiaaseen historiaan autonomisena yhteisönä sisältyy monenlaisia vaiheita. Olemme käyneet läpi myös joukon erilaisia kriisejä, jotka ovat osaltaan muovanneet suomalaista ortodoksisuutta sellaiseksi, millaisena se kirkollisessa arjessamme tänä päivänä näyttäytyy. Viimeisimmät kriisimme ovat olleet luonteeltaan globaaleja: ensin koronapandemia rajoitti voimakkaasti arkeamme, sitten Venäjän sota Ukrainassa on ravisellut turvallisuudentunteemme perustuksia Suomessa saakka. Edelleen paheneva ekologinen kriisi ihmisen aiheuttamana kriisinä on suuressa määrin myös hengellinen kriisi.

Kriisit tuovat näkyväksi itsestään selvinä pitämiemme asioiden arvon: kokoontumisrajoitukset kirkastivat yhteen tulemisen ja yhdessä olon arvon, sota rauhan merkityksen, ekokatastrofi

rauhallisen yhteiselon muun luomakunnan kanssa. Äärimmäisistä tilanteista voi nousta myös uusia mahdollisuuksia elää todeksi sisarkirkkojen keskinäistä veljeyttä ja rakkautta. Tällaisena esimerkkinä on Antiokian ja Jerusalemiin patriarkaattien ehtoollisyhteyden palauttaminen traagisen Israelin ja Palestiinan konfliktin seurauksena. Kun rukoilemme ykseyden enentämisen puolesta, emme rukoile vain kirkkomme edestä, vaan koko ihmiskunnan rauhan ja yhteyden puolesta.

Toimituskunnan puheenjohtaja
Sergei
Haminan piispa